

Z OBSAHU

Wimbledon	(6–9)
Livesport Prague Open	(10–11)
Mistrovství Evropy do 14 let	(12–13)
Můj příběh: Amanda Anisimovová	(14–16)
Příloha Fiftýn	(I–XXVIII)
Zajímavosti ze světa	(17–19)
Novak Djoković	(20–21)
Belinda Bencicová	(22–24)
Stalo se před 25 lety: Pete Sampras	(24)
Stan Wawrinka	(26–27)
Za oponou	(28–29)
Dialog s Jannikem Sinnerem	(31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 1. 8. 2025

**Na titulu: JANNIK SINNER,
vítěz letošního Wimbledonu**

Snímek: ATP.COM

36. ročník, srpen 2025

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor **Ing. František Kreuz**, vedoucí redaktor

Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava **Studio**

Franklin, Praha 2. Tisk: **Triangl a.s.**, Beranových 65,

199 00 Praha, Letňany. Podávání novinových zásilek

povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha,

č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt

Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání

novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p.,

ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod
evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také

T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4

tel.: 241 442 398

e-mail: predplatne@mailfinish.cz

Cena výtisku 45 Kč, pro předplatitele 33 Kč

F 5153-ISSN 0862-6766

Nebudete tomu věřit, ale touha po slávě se probouzí už u dětí od deseti do dvanácti let, a tak ani nevíte, že doma vám chodí budoucí slavománci, kteří už v deseti začínají ve svých dušičkách hledat cestičky k vítězným Wimbledonům. Angličan John Maltby, profesor diferenciální psychologie osobnosti připomínal tyhle kořeny u desetiletých, ale první zkoumání paměti, uvažování o dětských touhách prý začínají už u pětiletých... Je to možné? Já si nic takového nepamatuji.

Šest hlavních důvodů, proč lidé usilují o slávu? Mnohdy je to až bulvárně medializovaný život celebrit, mnozí jsou přesvědčeni, že na tu slávu prostě mají, podle vlastní pravdy – kdo jiný než já. Někdo věří, že sláva mu pomůže k překonání vnitřních, mnohdy složitě řešitelných problémů. Někde na kraji je i stopa po altruismu, touha být slavný a pak pomáhat všem kolem. Co je však na prvním místě? Narodil jsem se proto, abych byl slavný, prostě být ředitelem zeměkoule už od nemluvněte.

Kde číhá největší nebezpečí? Všude! Nikdo z čekatelů si nepřipouští, že sláva umí být zákeřná, dovede ukradnout život, kdo s ní neumí žít, strhne oponu slávy na sebe a skončí v zapomnění. Sláva je past, do které se chytne skoro každý, kdo něco velkého dokáže. I malá může lámat charaktery, ničit kariéru, navíc svět sportovních celebrit je v cestě nahoru přímočařejší, velkým sportovním hvězdám je věnována skoro pokaždé mnohem větší pozornost než dalším osobnostem společenského života. Sláva s sebou zákonitě přináší ztrátu soukromí, ti nejlepší postupně musí odhodit své vnitřní životní tajemství, jsou brzy nazí a ani o tom nevědí. I tenis tohle nabízí, největší šampioni jsou ve vteřině majetkem světa, každý si na ně chce sáhnout, přivlastnit si záblesk slávy nových celebrit, klanět se jim a také, přízněje to – i závidět. Co? Popularitu, peníze, životní svobodu? Jen málokdo vidí spoustu obětí, co všechno si šampioni musí odříct, jak těžce prožívají vnitřní deprese, když prohrávají, padají žebříčkem dolů a najednou je tenisový svět překvapený, kolik je v hráčských týmech psychologů a léčitelů lidských duší.

Je mi líto, že v hledání slávy skoro není cesta k té domácí, české. Přitom největší světové slávy a ceremoniály časem vyblednou, zůstanou ve strohých statistikách, domácí česká sláva se prostě nezapomíná. Zvednout trofej před těmi, kteří nás mají rádi, umí pomoci ve chvílích nejtěžších, má podle mě větší cenu. Ano, ale podle mnohých tahle sláva patří na českou náves. Škoda... A konce? Ve sklepeních zapomenuté slávy je většinou tma, pojistky se nahodit nedají a dřevěné schody nahoru ztrouchnivěly.

Není to dlouho, co světem obletělo sdělení, že Jannik Sinner vyhrál Wimbledon, kde všude pózoval se slavnou trofejí, jak hektická byla slavicí atmosféra v jeho lóži v All England Clubu, ale vím určitě, ani on, stejně jako jeho nejbližší netušili, co ho čeká, kudy se bude ubírat jeho život. Že má sílu se ubránit? Nemá.

Tady to je! Nabídnou vám až mrazivý odstavec z moudré autobiografie Andreho Agassiho –

Open, Otevřená zpověď. Napsal ji s pomocí Johna Josepha Moehringera, držitele Pulitzery ceny, přemlouval ho prý hodně dlouho a dobře udělal... Kniha z roku 2009 se umístila na 1. místě v žebříčku bestsellerů New York Times a do světa se vydala s hodnocením světoznámého deníku s podtitulem, že „Open není jen prvotřídní sportovní memoár, ale skutečný vzdělávací román, temně vtipný, ale zároveň úzkostný a procítěný“. V roce 2010 vyhrála Agassiho kniha kategorii Autobiografie roku na British Sports Book Awards, v roce 2018 byla kniha časopisem Esquire zařazena mezi 30 nejlepších sportovních knih všech dob.

Agassi v roce 1992 poznal, co znamená – vyhrát Wimbledon. Svět se kolem něj změnil, jak to prožíval? „Usilovně se snažím odklidit slávu ze své mysli. Sláva je ale síla. Nezastavitelná. Zavřete před ní okna a ona proklouzne pode dveřmi. Jednou ráno se vzbudím a zjistím, že mám tucty slavných přátel, aniž bych věděl, jak jsem valnou část z nich potkal. Dostávám pozvání na večírky a do VIP prostor, na různé události a oslavy, kde se shromažďují slavní, a mnozí z nich chtějí mé telefonní číslo nebo mi do ruky tisknou svoje. Stejně jako jsem se vítězstvím ve Wimbledonu automaticky stal doživotním členem All England Clubu, získal jsem přístup do tohoto neurčitěho klubu bohatých lidí. Okruh mých známých nyní zahrnuje Kennyho G., Kevina Costnera či Barbru Streisandovou. Dostanu pozvání na noc do Bílého domu, kde večerím s prezidentem Georghem Bushem před jeho summitem s Michaelem Gorbačovem. Spím v Lincolnově ložnici a sám. Zdá se mi to surrealistické, pak dokonale normální. Ohromuje mě, jak rychle se ze surrealitu stane normalita. Žasnu, jak ne-dráždivé je být slavným, jak svěťtší jsou slavní lidé. Zmatení, nejistí, nerozhodní, a často nenávidí to, co dělají,“ říká Agassi ve své knize vzpomínek.

To je, co? Co nám zbývá? Zavřeme knihu a probudíme se.

P. S. 1

Zemřel Miroslav Štencl, trenér, který vyzýval tenisovou pravdu. Byl by zázrak, kdyby se jemu podobný znovu objevil... Asi se to nestane, tenhle čas vizionářům neprospívá, přitom český tenis by ho určitě potřeboval.

P. S. 2

Po skoro třiceti medailích ze sedmi ročníků ME 14 jednotlivců v Mostě nezískalo letos české mládí ani jednu. Mám ale pocit, že je čím dál méně těch, kteří nad tímhle smutným sdělením kroutí hlavou.

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Náměstí Míru 820/9, Praha 2
tel.: 222 510 268

triangl

Předplatné časopisu vám zajistí
mimo subjektů uvedených v tiráži
i redakce časopisu Tenis,
tel.: 241 442 398
T/Production, s r.o.,
e-mail: predplatne@mailfinish.cz